

A szerkesztő lakása:

Rimaszombat, Deák Ferencz-utca 12. sz. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.
Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyedévre . . . . . 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Melléklapja: „GÖMÖR-KISHONT T. E. VÁRMEGYE HIVATALOS ÉRTESÍTŐJE.”

A m. kir. postatakarékpénztárnál a 998. sz. cheque-számla tulajdonosa.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Kossuth-utca 19. szám a. házban **R. Vozáry Gyula** tanárnál. — Ide intézendők a kiadóhivatalt illető előrefizetés, hirdetés, nyilttér és egyéb felszólalások.

A hirdetés díja:

Egy háromsoros petítor terfogata . . . . . 6 kr.
Bélyegdíj minden beiktatás után . . . . . 30 kr.

Nyilttér:

Egy sor . . . . . 20 kr.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont” kiadóhivatala Rimaszombat Kossuth Lajos-utca 19. sz. a. házban, nemkülönben minden hazai postahivatal. Az előfizetés legcélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Hámos László.

Gömör-Kishont vármegye főispánja, pelsüezi Hámos László, elfoglalta hivatalát. Hetek óta tudja vármegyénk közönsége, hogy a legfényesebb állás, melyet a közigazgatás terén egy megyében a törekvő tehetség magának kivivhat, kinek személyével van betöltve. A megelőző időszakban tág tere volt a kombinációknak — különböző neveket emlegettek s bár a főispánunk neve is több ízben felmerült, tartozunk az igazságnak ama kijelentéssel, hogy a kinevezést az első pillanatban tartózkodva fogadta közönségünk.

De fordult az idő. A kinevezés folytán egyszerre megszűnt minden kombináció; az emlegetett nevek háttérbe szorultak, az új főispán neve kezdett kibontakozni a közönyösségből s naponként nagyobb fényt árasztva, a szívek esendes érzelmeit lassanként hevíteni kezdé s azon a napon, melyen Hámos László falaink közé bevonult, a rokonszenves érzelmek különböző fázisokon menve át, a kitörő lelkesedés fenségébe esaptak át.

Nem csupán városunk lelkesedéséről van szó; maga a vidék, megyénk legszélsőbb határáig fényes tanubizonyosságát adta annak, hogy mily lelkesült örömmel üdvözli Hámos Lászlót a vármegye legmagasabb hivatalszékében. Mintha ez az ezredéves autonómiával bíró kormányzó testület érezné magában, hogy ezuttal utólszor tesz ki magáért. A lelkesedés és ünnepek fényének ez a gondolat képezi sötét háttérét, melyet a legvakítóbb pompa sem képes letörölni.

A nagy kitüntetés s az ünnepek egész sora, melylyel közönségünk a bevonuló főispánt fogadta, joformán utolsó emlékezetes ténye a régi vármegyének. A jövőbe nem láthatunk, de az utóbbi idők politikai mozgalmait hetek óta egy egész nemzetünk sorsára átalakító hatással bíró eszme vezet, mely nem forrott ugyan még ki egészen, mindamellett a mennyire józan gondolkozással következtethetünk, a mozgalmak időkből új aera, egy teljesen regenerált vármegye eszmeje csillámlik elő.

Ez eszme hatása alatt fogadtuk az új főispánt annyi lelkesedéssel, oly őszinte bizalommal, annyi fényvel és diszszal, a mennyivel még csak egy régi vármegye fogadhatta legelső emberét

— abban a tudatban, hogy Hámos László nagy érdemű hivatali elődeinek nyomdokain haladva, fényesen fogja betölteni azt a helyet, melyre a legfelsőbb bizalom emelte.

Főispánunk útja Tornallyától a rimaszombati székházig valóságos diadalut volt, — mely nem csupán a dignitás számára rendeztetett, hanem része volt abban — és pedig legnagyobb mértékben — a kitüntetett egyénnek is. Nemes egyszerűsége, bizalmat keltő egyénisége és szeretetreméltósága fent és lent egyaránt hódított s mi e helyen a legnagyobb örömmel konstatáljuk hogy Hámos László ép oly fényesen vonult be a kormányzására bizott vármegye közönségének szívébe, mint a megyeház termébe.

Adja isten, hogy abból a hajlékból, melynek oltára a szív, soha se vonuljon ki. Teljesüljenek a működéséhez fűzött remények s a késő maradék halás emlékezetében kitörülhetetlen betűkkel legyen fölírva ez a név: Hámos László!

S z e m l e.

Feltámadt világ. — Isten hozta. — Jolsvai loyaltás. — Keresztelő vagy temetés.)

Valamikor régen, mikor még divat volt rimés sorokban énekelni hadverő hősökről, hazaszeretetről s daliás szítyafiakról, megjövendölt valami ilyenformát egy felhevült költői koboz. Hogy „feltámadnak haddal, vézszzel, buzogánynyal, kelevésszel” . . .

Szinte ez jut eszébe az embernek, mikor a nagy fény, pompa, parádé között széjjeltekint. Száguldó, tomboló ménnek, daliás kurucz-lovasokkal; ezifra gombos, sujtásos, lobogós ingújjú banderiumok; diadalkapu, fény, lombsátor; hintók, tánczó paripákkal; az emberek arezán vidám mosolygás, ablakaikban nyíló virágok; foly a bor, szól a zene; szilaj; tüzes tánczról reng a terem; majd megered az áldomások árja: adjon Isten a mi nines! És aztan keressük, hogy mi nines? De hiszen van itten minden!

Van. Itt van a régi megye; egész magyar lelkesedésével, minden atyafiságával; nemes hevével s oktan pazarlásával: — és itt van az új megye: egész német burokratizmusával, minden megmaradt garasával; még mindig nemes buzgalomával a haza s oktan közönyével a köz-

jogok iránt; — s ebbe a zürzavaros, forrongó, kavargó világba megérkezik egy proklamált új korszak első kormányosa, hogy egy határozott formát teremtsen a megyei társadalom kétféle képéből.

Bár az egész pálya olyan tarka, virágos lenne, mint az első út volt! A jó öreg pelsüezi harang mindnyájunk nevében szívesen kongja üdvözlétére, hogy az „Isten hozta!”

* * *

Hanem annyi szent igaz, hogy a loyaltásnak nincsen diszesebb virágos kertje sehol a kerék világon, mint a derék Jolsván! Az egyszeri cigánytól mikor azt kérdezték, hogy melyik válláson van, azt felelte rá, hogy a melyiken a falu. De azért mikor biróválasztásra került a sor, mégis csak a falu egyik felével szavazott a loyális rajkó.

Jolsva nem, Jolsva marad a faluval. Felforgathatják a világot, összerombolhatnak minden létezőt; támadhatnak új eszmék; új lángelmék hirdethetnek megváltó tanokat; teremthetnek eddig nem hallott politikai dogmákat; akár a végítélet trombitája harsoghatja füleikbe az új idők átalakító elveit; egyszóval *akármí* történiék is, Jolsva abban bizik a kibén — a főispán is bizik.

Ugy látszik, nem csak loyaltás ez; talán egy kissé elbizták magokat. A derék jolsvaiak bizonyosan azt hiszik, hogy minden képviselőjükből — — főispán lesz.

* * *

Temetjük a régi világot s keresztvízre tartjuk az ujat. E két tétel osztja pártokra a magyar társadalmat, s némi tekintetben bizonyára mind a két pártnak igaza van.

Keresztelés vagy lakadalom. Mindkettő nagy lármával szokott járni. De ha csakugyan megszületik az a gyerek: az új vármegye, legalább erős és okos gyerek legyen! Mert ha esenevész fattyu lesz, majd csakugyan feltámad az eltemetett ezer esztendősi vármegye, s akkor nem parádés buzogánynyal, de igazi „haddal, vézszzel; buzogánynyal, kelevésszel” fogja pokolba kergetni ezt a porontyot — édes szüleiével együtt!

És talán az lenne a — — legnagyobb baj. Civis.

T Á R C Z A.**K Ö S Z Ö N T É S**

Hámos László főispán beiktatásakor
1891. június 3.

„Éljen soká megyénk legelső embere!”

Légy *igy* köszöntve ma nemes, nagy férfú,

Jog és királyi kegy, kit fővé rendele

E tündér tájra, hol száz bérezünk égre nyul.

Nem úri kedvtelés, nem semmi-munka már, —

Hiszzen, ha az volna, Te nem volnál ma itt, —

Am *férfimunka* az, a melyhez hivatál:

Méltó betöltni egy erős szív álmaid.

Országunk hordozod e „kis hazán” belül

Sorsát, gondját, ügyét s szent érdekít te majd . . .

Ledölt bástván *ujat* emelni emberül:

Áldott tér tetter, ám . . . de tán babért se hajt . . .

Sorsod, hogy egyívé fűzéd, mégis velünk:

Zengjen azért neved völgyön és bérez fokán,

Légy üdvözölve újra első emberünk,

Ohajtva lelkesen, kiáltjuk: *Élj soká!*

J. A.

A menyasszonyt kereső királyfi.

— Mese. —

I.

Volt egyszer egy mesebeli királyfi, ki a legnemesebb, legszebb, legszeretreméltóbb volt mindazok között, kik valaha léteztek, midőn ez a királyfi huszonhatodik évét eléré, maga elé hivatá őt édes anyja, a királyné s ekképen szólott hozzá.

Itt az ideje fiam, hogy egy hozzád illő élettársat válassz és háztartást alapíts. Tudvalevőleg a legjobb nők, kik manapság léteznek, a földnek nevezett planetán élnek, le kell tehát szállnod a földre, mert ott él a te jövődbelid is, ki léleknességre egészen hozzád hasonló.

A királyfi elpirult szerénységéből s a királyné folytató:

— De nem minden fáradság nélkül szerezheted meg e ritka, drága kincsét, ki kell azt érdemelned.

— És mi által anyám?

— Fáradhatlan keresés által.

— A földnek melyik részén?

— Európában.

— A falvakban vagy városokban?

— Egy fővárosban, a legfőbb nemesség leányai között! de most eleget tudsz, kellj tehát utra fiam.

De a királyfi felkiáltott:

— Hát az ösmertető jel? . . . Csak még azt mond meg anyám, hogy miről ösmérhetem fel!

A királyné leszállott aranyos trónjáról s a fiának a fülébe sugott valamit.

II.

Egy nagy város társasköreiben hirtelen egy ifju merült fel, ki mindenikben szeretetett és esodálást kellett. Az ősi nevek közül egyik sem mérközhetett nevével, mert családfája egész a végtelenségig nyulett; vagyona

pedig épen kiapadhatatlannak látszott. Előkelő, nemes és gazdag . . . hát kellett-e még e tulajdonságokon kívül valamivel birnia, hogy a leányok szívet és a mamák beleegyezését rohamban foglalja el . . . ? Oly lovagiasan és mégis oly szerényen mint ő még soha senki sem udvarolt az ifju hölgyeknek. De a mi őket leginkább elragadta, az a királyfi vig kedélye és élcei voltak. Hogy ez utóbbit mások rovására üzte, hogy az imádott királyfi gúnyolódó és rágalmozó volt, azt csakhamar mindenki felösmerte s igyekeztek is ezen tökéletessége páncélján lévő egyedüli vékony rést lehetőleg kitágítani.

Ezt a nők ösztönszerűleg tették.

Mindenik főri kisasszony, kivel mulatott és tréfált, meg volt győződve, hogy megnyerte szívet, de egyiknek sem teljesült reménye, mert egy szép napon, azon váratlan meglepetést hozta, hogy az ünnepezt királyfi a milyen váratlanul jött, ép oly váratlanul tűnt el.

III.

Ugyanez több más városban is ismétlődött. A királyfi jökevdét veszíteni kezdé. Élcei napról-napra sarkasztikusabbakká, csipősebbekké váltak; rágalmozott, gúnyolt mindenkit, és mindent.

Erzé, hogy a földön való tartózkodása nem javította s köre, melyben mozgott, nem nemesítette. Leginkább azonban az szegte jökevdének szárnyait, hogy önbecsét kezdé veszíteni. Pedig az apák, mamák és leányok csak ugy imádták, ugy lesték minden szavát, mint az előtt.

— Ez az örökös egyformaság megöl, — szolt gyakran fényes kíséretéhez. Végre is mint agglégény térek haza királyi anyámhoz. És tényleg beleélni kezdé magát e gondolatba s oly visszavonult életet élt, mint az egér a lyukában.

Lassankint a legmélyebb undor vett rajta erőt.

Hámos László, Gömör-Kishont vármegye főispánjának belkutatási ünnepélye.

Előkészületek:

A vidék is élénk részt vett a fogadás előkészületeiben. Hetekkel ezelőtt megalakították a lovas-bandériumot, melynek tagjaiul Fáy István vezetése alatt a következők jelentkeztek: Farkas Zoltán, Hanvay József, Hevessy Péter, Máriássy Barna, Putnok Mór, Szakall András, Szelezky Zoltán, Szentmiklóssy Béla, Szelkovic László, Török Gyula, Vajda András, Fáy Antal, Dobsa Jenő, mindnyájan csikós-jelműben, (fehér lobo-gós ing és gatyka, kék dolmány, piros mellény). E kis uri banderium vasárnap és hétfőn tartotta gyakorlatait.

Dráskóczy László, a rimaszécsi járás főszolgabírája, járása községeinek legényeiből parasztabanderiumot alakított, mely a járás határán fogadta a főispánt.

Ez alatt a székvárosban is nagy előkészületek tettek a fogadásra. E készülődések kiemelkedőbb pontjai a főispán tisztelére adandó kaszinói közvacsora s a szerdán éjjeli bál volt. Előre lehetett látni, hogy ez ünnepélyek lesznek legfényesebb pontjai a fogadásnak, mint a melyeken az őszinte rokonszenv önként és feszélytelenül nyilvánul. A város utcai a bevonulás alkalmára rendbe hozattak: a főtér és Deák Ferencz-utca háztulajdonosait felszólították, hogy a mennyre lehetséges, házaikat díszítsék föl. Kedden reggel már a zászlóknak egész tengere leptel el a házak tetejét, az erkélyeket és ablakokat szőnyegekkel, lombkoszorúkkal s transparentekkel ékesítették föl. A város képe az előkészület munkái között egész nap mozgalmas volt. A szállodák és magánházak vendégekkel telve. A szomszéd vármegyék is bejelentették küldöttségeiket, kiknek legnagyobb része uri családoknál szállásoltattak el. A fogadás részleteiként megállapították, hogy a város határán — a Bakti-pusztán — Badinyi Gyula főkapitány, a Huszár szegletén felállított diszkapunál Szabó György polgármester fogják üdvözölni a főispánt. Ez utóbbi helyen a tanulók, tüzoltók s az általános ipartestület s a város lakossága, a rendőrség támogatása mellett, sorfalat képez. A banderiumok s hosszú kocsisor élén, a főkapitány a város négyes fogatán fog hajtani. A megyeház kapujában az alispán üdvözli a megye legfőbb tisztviselőjét. Este kivilágítás és fáklyás-zene.

A bevonulás.

A tornallyai szépen feldiszitett vasuti állomásnál, — a járási tisztikar, a községi és körjegyzők, és a vidék előkelő közönsége élén a járás főszolgabírája Szontagh Zoltán üdvözölte a főispánt, ki meghatva köszönte meg a szívélyes fogadtatást, azután a diadalmenet megindult Szontagh Zoltán vezetése alatt, a főszolgabíró négyes fogata után a főispán gyönyörű négyes fogaton vonult be Tornallya városába, hol ritka művészi kivitelű diszkapu alatt, ezernyi nép között, a fehér ruhás iskolás leánykák sorfala mellett, Fodor Károly ügyvéd üdvözölte a város nevében. A főispán ur meleg szavai után, a menet a Hámos kastélyba vonult be, a hol kellemes meglepetésben részesült újra a főispán, ugyanis Sajó-Gömör város előjárósága, — egyházi és világi részről, — a polgári iskola tanári kara, a képviselő testület és a presbyterium fogadta lel-

kesen az új főispánt, a ki tagja a Sajógömöri tanoda pártfogóságának.

Ezután számos testületek tisztelgése folyt le az ősi kastély falai között, hol a főispán gyermekéveit átélte. — Jelesül tisztelgett a kir. járásbíró, a r. kath. clerus, Hegyesi főesperes vezetése alatt, a ref. egyház, a kir. adóhivatal, stb.

Hámos László főispán tegnap, f. hó 2-án délután 3 órakor indult el Tornallyáról kíséretével, melynek legtöbb tagja a tornallyai járás előkelőiből való. A faluk népe mindenütt tömegesen vonult ki a főispán üdvözlétére, de azért a fogadtatás impozans része Bátkánál kezdődött, hol Dráskóczy László rimaszécsi járásbeli főszolgabíró járásából alakult mintegy 60 főnyi nép-bandériummal s ezigányzenével fogadta a főispánt. Itt már a menet roppant tömeget képezett s csak lassan haladhatott előre a különben széles országúton, melynek mindkét oldalán a mezők népének kiváncsi sorai emelgették kalapjaikat.

Bakti pusztán ezalatt a Samarjai János vendégszerető házában nagy és előkelő közönség gyűlt össze. Az uri banderium itt öltözött festői jelemzébe, mely magyar csikós öltözetet képezett s egy csapatban a szép lovasok igazán kedves csoportot alkottak. Négy óra tájban érkezett meg Badinyi Gyula főkapitány Rimaszombat város négyes fogatán, s rövid készülődés után, mi alatt az udvarra mintegy 50 uri fogat hajtott be, — sorakozni kezdett a banderium.

1/6 óra volt, mikor a Bátkáról előre küldött ezigány banda Baktira behajtott, s nyomban jött a lovas futár, ki jelentette, hogy a menet a fenyevesek között közeledik.

Mikor a rimaszécsi járás lovasbanderiuma elvágatott a várakozók előtt, egetverő éljenzés riadt a Rákóczy induló hangjai közé, üdvözléssel a főispán elé, ki leszállott fogatáról.

Itt Rimaszombat város határán előbb Badinyi Gyula üdvözölte a főispánt, kifejezve a város ragaszkodását iránta, kérte, engedje meg, hogy ősi szokás szerint ő vezethesse be a város falai közé.

Majd Fáy István, az uri banderium vezére vágatott elő, s rövid, szabatos, csinosan fogalmazott beszédében üdvözölte a főispánt, hosszú életet, boldogságot kívánva neki; mely két beszédre a főispán látható meghatottsággal, szívélyesen válaszolt.

Nekünk rimaszombatiaknak különösen jól esett, midőn a Badinyi beszédére válaszolva, beszédét azzal fejezte be, hogy „én is rimaszombati polgár leszek.“

Hatalmas „éljen“ riadal között szállott fogatára az új főispán. A menet élén az uri banderium lovasai sorakoztak, nyomukban a rimaszécsi banderium, aztán a város négyes fogata, ez után a főispán csinos négyes fogata, majd a pompásnál — pompásabb fogatok egész serege vonult. A derült, kedvező nyári nap csillogásában különösen egy-egy kanyarulaton, igazán felséges látvány tárult a néző elé, ha az impozans menetnek legalább belátható vonalán végig tekintett. A paripák vígan esörgették zabláikat, nemzeti zászlók lobogtak az enyhe alkonyi szélben; közbe egy-egy éljenriadal harsant a menet élén, majd, mikor az úgynevezett „akasztó domb“ magaslátán feltűnt a nagyszámú banderium festői csoportja, lent a völgy ölében megszö-láltak az üdvözölő mozsarak, a néző közönség száma lépésről-lépésre rohamosan szaporodott, s a vasutvonal átvágásánál felállított diadalkapunál

— melyet Schulhof Pál állomásfőnök nemes egyszerűséggel és jó izléssel állított össze — már nők és férfiak egész tengerárja festői tarkaságban hullámzott két oldalt.

A Huszár-tér torkolatánál felállított díszes diadalkapu alatt, tengernyi néptömeg között a városi képviselőtestület élén Szabó György polgármester rövid beszéddel fogadta a főispánt, kifejezve örömeiket kineveztetése fölött s kérve a város számára a főispán jóindulatát; mire a főispán szívélyesen válaszolt, rokonszenvéről biztosítván a polgármestert s igérvén, hogy Rimaszombatnak mindig hű polgára lesz.

A menet azután a tarka szőnyeg- és lobogódiszbe öltözött utcákon át a megyeházhoz vonult, hol a megyei tisztikar élén Bornemisza László alispán gyönyörű beszéddel fogadta a főispánt, mire ő barátságosan felelt, azután környezetével s a megyei előkelőségekkel visszavonult.

A fáklyás zene.

Rimaszombat város polgársága őszinte lelkesedésének kedden este impozans alakban adott kifejezést. Az állandó tartózkodásra körünkbe érkezett főispánt fáklyás zenével tisztelte meg. Ezekre menő néptömeg gyűlt össze a Huszár-téren, hol mintegy száz fáklyát gyújtott föl az iparos ifjuság, s a Rákóczy-induló hangjai mellett lassu, ünnepélyes menetben a Deák Ferencz utczán és főtéren át, főispánunk szállása elé érkezett. Itt egy rögtönzött emelvényen Molnár József ügyvéd a következő nagy hatású üdvözlő szónoklatot tartotta:

Méltóságos Főispán ur!

Rimaszombat város nagy közönsége óhajt lelkesedésének s igaz örömeinek kifejezést adni igénytelen szavaim által e pillanatban azon nagyjelentőségű esemény felett, hogy Méltóságod, mint a megyének s jövőben a városnak is első embere, a megyei ügyek vezetésének átvétele czéljából körünkbe — állandó székhelyére — érkezett.

Messze túl mennék ma esteli hivatásom határvoná-lán, ha Méltóságod kiváló tulajdonait s érdemeit akarnám elősorolni: ma e város falain belül csak a kölesönös üdvözlés s az e feletti öröm találat kifejezést. Egy eseményt azonban mégis el kell mondanom a multból, azt, a mely a ma itt eláradó örömeinek természetes alapja s a jövőbe vetett reményeink legerősebb biztosítéka.

Az utolsó évtized történet e megyében, hogy egy képviselő-jelölt kerületét akkor nyerte meg állandóan, midőn ügyével elbukott: igen, mert ügyének eleste után mutatta választói előtt a gavallér nemeslelkűségnek s szeretetre méltóságnak oly elragadó példáját, hogy választói emléket örökre szíveikbe zárták, s a legközelebbi alkalommal egyhangulag tették fejére a polgári tisztesség legszebb koszorúját, a képviselői mandátumot.

Az a férfiú, a ki ily módon nyert egy állandóan hű választó-kerületet, s a kihez választói a későbbi időben is törhetetlen bizalommal s ragaszkodással viseltettek, Méltóságod volt.

Természetesnek lehet találni a megyének s különösen e város közönségének örömeit a mai napon, midőn hatalmi és társadalmi intézményeinek élére azon férfiút látja állani, kinek kiváló tulajdonai közül az magaslik ki legjobban, melylyel a közkedveltség nyerhető el, mely ma a hatalom megtartására minden téren az egyedüli eszköz.

Az ünnepeltetésnek, a tisztelgésnek értékét nem a fáklyák világa, nem a lángok millió szikráitól ragyogó kristály üvegek fénye, de az azokban nyilvánuló igazi lelkesedés melege adja meg.

A fényes tüntetés lelkesedés nélkül olyan, mint az illat nélküli virág, mely távolról magához csalja a szemet, s a közelben keserű csalódással tölti el a lelkét.

Rimaszombat város közönségének lelkesedése és öröme igaz, s én készséggel vállalkoztam arra, hogy ez ünnepélyes órában tolmácsoljam azt Méltóságod előtt.

Magam is idegen gyanánt kerültem ide, s a tapasztal-

— Nyergeltesd fel felhőinket! A legfeketébbet nekem! — parancsolá fölővászmasterének. Haza nyargalunk!
— Ma, fenség? — viszonzá a főúr. Hisz' ma udvari bál lesz, melyen pedig fenségednek megjelennie kell.
A királyfi engedett és elment, azonban se nem tánczolt, se nem esvegett, se nem nevetett. Egy fülkébe húzódott és a mellette eljött szép hölgyeket nézte busan, miközben gyakran sohajtá:
— Egyetlen egy sem ezek közül!

IV.

A királyfi buskomorsága ép tetőpontját érte el, midőn a terem másik végén egy kedves, szende leánykát pillantott meg, ki nyugodtan ült s mint ő, szintén a tánczot nézte. Ő azonban örömet lelt abban, mert kedves arcán a meglepődés kinyomata látszott.

— Óh lélek! gondolá magában a királyfi — mily szép lehetsz, hogy a más öröme neked is örömet okoz! Szelíden, de egy ellenállhatlan vonzalomtól ösztönözve közeledett a kedves leányka fele és mély meghajlással kérdé:
— Ön nem tánczol kisasszony?

A leányka telemelkedett és komplementjét viszonozva válaszolt:
— Nem uram.

— És miért nem?

— Mert nem kaptam tánczot, — válaszolt vidám egykedvűséggel, miközben ártatlan szemeit a királyfi emelé, mialatt oly jóérzés vett rajta erőt, melyet a földön levése óta még nem érzett.

— Hát ma nem kapott tánczot?

— Sem ma, sem máskor — válaszol a leányka és oly csöngően kacagott fel, hogy a királyfi hazája királyi palotáján lévő arany varázsharangoeska hangját vélte hallani, midőn a reggel érkezését üdvözli.

— Ön bizonyára igen jól tánczol — mondá a leányka picziny, kecses láboeszkáira tekintve. Szeret tánczolni?
— Nem tánczolk rosszabbul másoknál és igen szeretek tánczolni.

— És még sem kér fel? Ugyan miért? kiálta a királyfi neki tüzesedve és megragadá a leányka kezét.

A kiesike megjéjdt, lesütötte szemeit és oly halkán mormogott, hogy csak az érthető meg, ki a legjobb uton van, hogy szerelmes legyen.

— Mert unalmas vagyok.

— Unalmas? ... oh, kisasszony! ... Élénk pir borítá el arcát s kimondhatlan édes érzés tölté el keblét. — Oh kisasszony, akkor engedje meg, hogy oldala mellett tölthessem az estét.

V.

Nem sokáig hagyták őket háborítlanul esvegni. Egy ifju hölgy a másik után közeledett feléjük s majdnem mindnyájan kifejezést adtak a feletti csodálkozásuknak, hogy oly ifju, ki a legszebb, legkedvesebb „kék-vérű“ hölgyek közül kedve szerint választhatna, ily ártatlan libáskával bibelődik.

Mintegy összebeszélésre kezdék gonyos megjegyzéseiket, esipős élezeiket megereszteni. Szórták a szellem sziporkákat s nem egy becsületes, tükörtiszta nevet tettek tönkre ártatlannak vélt multságukkal.

A királyfi is hozzájuk esatlakozott. Látta kedvelt-jének homlokát beborulni — és mégis velők tartott. Kedvtelést látszott eborulni multságban lenni. Az ő élezei sarkasztikusabbak, megjegyzései ironikusabbak és rágalmai még kiméletlenebbek voltak a hölgyekéinél. A hölgyek egy pillanatra meghökkentek, de már a következő pillanatban nevettek és — bizonyítottak. Egyiköb-ben sem éledt kétely az iránt, a mit a királyfitól hallottak. És mégis! Egyiköb-ben mégis! Ama kedves leány-

kában, kire a királyfi kegyetlen rágalmasai közben rápillantani sem mert. A leányka dobogó szívvel emelkedett fel s az igazi megbotránkozás könnyei csillogtak a szemében.

— Mindezekből, a mit itt mondott — szolt határozott hangon — én egy árva szót sem hiszek!

— Egy szót sem? ... Semmiből sem? ...

Egy eddig visszafojtott örömkialtás tört elő kebléből, mely ugy hangzott, mint a sphaerák zenéje, térdre omlott bájós ellenfele előtt és önfelédve átkarolá gyengéd természetét.

— Te vagy! — kiálta. — Óh anyám! ő az igazi! Ő adta meg az ösmertető jelt!

E pillanatban megnyílt a terem fedele és tüzmadaraktól vont napkocsijában érkezett meg a mesebel királyné.

Vakító fénye előtt mindenki behunyta szemeit, csak a megválasztott leányka nem. A királyfi anyjához vezeté választottját, mire a királyné háromszor megcsókolta és monda:
— Légy üdvöz te kedves, ritka lény! Jól tudtam hogy hosszabb időre kellend fiamtól megválnom, midőn azon czélból a földre küldém őt, hogy oly nőt keressen, ki a rágalmaszt sem maga nem üzi, sem a mástól hallottaknak hitelt nem ad. De hogy fiamnak ezélya elérésére ily sok idő kelljen — nem hittem.

Ezen szavak után, melyek a teremben viszhangzóztak, a királyné az ifju párt kocsijára emelé, mire a tüzmadarak nagy szárnyasatogtatással emelkedtek fel drága terhükkel s repültek, repültek és meg sem álltak a szép, boldog tündérorszáig, honnan a pletyka és rágalom ki van küszöbölve s hol még az ifju hölgyek is elhallgatják a rosztat a mit felebarátjaikról tudnak.

Németből: Ferber Albert.

talat arra tanított, hogy ezen értelmi és vagyoni erőben magasan álló nép minden szép, minden jó iránt fogékony, hogy bálásau örzi meg romlatlan szívében a jónak emléktét, s folytonos kitüntetéssel veszi körül kegyeletének tárgyát.

Meg vagyok arról győződve, hogy Méltóságod kiváló tulajdonai e város falain belül a leghálásabb talajon fognak érvényesülni, s hogy itteni munkálkodásának ugy a megye, mint e város számára áldásos eredménye lesz.

A nap lement, falainkon az éj homálya borong, mi azonban nem nyugodtunk meg abban, hogy ez örömnappak oly hamar alkonya legyen, karjaink lobogó fáklyákat emelnek, tereinken a világság fénye árad el, lehetővé akartunk tenni azt, hogy Méltóságod az öröm tüzeiben égő szemekből olvashassa az általunk gyújtott világosság mellett azon őszinte kívánságot, melyet ezek nevében mondok el Isten szabad ege alatt, hogy azoknak a napoknak, melyeket Méltóságod falainkon belül eltölt, s azoknak az örömeknek, melyeket itt elér, ne legyen éjszakájuk soha, s hogy Méltóságod magas hivatása teljesítésében elismerés-, tisztelet- és szeretettől körveve, az emberi élet legszélös határáig eljen!

A viharos éljenzéssel kísért beszéd után a főispán meghatóttan köszönte meg a polgárság kitüntetését, mire újból kitört az éljenzés vihara s a hosszú menet a főter város ház előtti részére térve, a fáklyákat egy halomba rakta s megégeté.

Kivilágítás.

Ezalatt a város főterén és nagyobb utcáin a házak fénytengerben usztak.

Egyes háztulajdonosok szebbnél szebb transparenteket állítottak, melyek közül feltűnőbbek voltak a Három rózsá vendéglő kapuja felett „Isten hozott” felirattal, a városház ablakaiban „Eljen Hámos László” felirattal, a Samarjai-ház emeleti erkélyén színes lampionokkal és draperiával, a Lőkövics-féle üzlet ablakaiban a királyi kinevezes teljes szövege, Miskolci ezekrász ablakaiban „Eljen Hámos László Gömörmegye főispánja” felirattal és a Gömöri-szálloda kapuja felett gulákban rakott gyertya-csoportok és színes lampionok stb. A közönség ezerszámra tolongott a fényesen kivilágított utcákon, nagyobb csoportokban gyülekezve össze a fényesebben világított házak előtt.

A kaszinóban.

A fáklyás zene és kivilágítás után városunk előkelőbbjei és a vidéki intelligentia kétszáz területű közvárosára gyűltek össze a kaszinó összes helyiségeiben, melynek díszét emelte a szép számmal megjelent hölgyközönség is. A társaság vidáman és fesztelenül töltötte az estét 11 óra tájáig, midőn a pezsdülő ifjúság a szűk hely és tropikus hőség daczára is tánczra kerekedett. Festői látványt nyújtott a díszes közönség sorában étkező s később tánczra perdülő uri banderium, melynek tagjai az estélyre csikós jellemében jelentek meg.

A rendkívüli közgyűlés június hó 3-án.

A megyeház nagy termében a megyebizottság tagjai oly nagy számmal gyűltek össze, hogy a tágas helyiségben jóformán alig lehetett férni. A karzatot előkelő hölgyek díszes koszorujá foglalta el. A bizottsági tagoknak egy része festői díszmagyarruhában jelent meg. A szomszéd vármegyék közül képviselve voltak Borsodvármegye (Melezer Gyula alispán, Szepessy Gy. és Velky főszolgabírák, Szepessy L. bizottsági tag), Szepesvármegye (Mattyasovszky főjegyző, Nógrád L. t. főjegyző, Székely Farkas árvaszéki elnök, Reisz Aladár főszolgabíró) Nógrádvármegye (Scitovszky János alispán, B. Baratta Ferencz, Szakall Ferencz országgyűlési képviselő, Plichta Samu főorvos). A gyűlést Bornemisza László alispán nyitotta meg, üdvözlővén első sorban a szomszéd vármegyék küldöttségeit, azután a bizottsági tagokat. Lukács Géza első aljegyző felolvassa a főispán kinevezéséről szóló okmányt, melynek meghallgatása után alispán egy számos tagból álló küldöttséget jelölt ki, mely a főispánt a rendkívüli közgyűlésre meghívja.

E küldöttség élén Hevessy Bertalan a következő beszéddel hívta meg a közgyűlésre:

Méltóságos Főispán ur!

A megyebizottmányi közgyűlés azon kitüntetésben részesített, hogy nevében Méltóságodat szívélyesen üdvözljük, s egyidejűleg felkérjük, miszerint díszes hivatalának elfoglalása végett a közgyűlésben megjelenni sziveskedjék. Midőn ezen küldetésünknek a legnagyobb örömmel eleget tennénk, engedje meg Méltóságos Főispán ur, hogy szívünk érzelmét rövid szavakkal tolmácsolhassam. Gömörvármegye tradícióját képezi, hogy a törvény és az alkotmányos intézkedések előtt tisztelettel hajlik meg, de épen olyan tradícióját képezi az is, hogy a közszabadságért rajong és törvényben biztosított jogait feltétlenül enyven örzi s a mellett szilárdan áll.

Megnyugvással látjuk azon nagy hatalmat, mely a főispáni állással jár, a Méltóságod kezébe letéve, mert hiszen Méltóságod is gyermeke megyénknek s velünk együtt szívta azon légkört, mely ezen tradíciót szívünkbe beoltotta.

A politikai hatalom csak addig az igazi erő forrása, míg azt az igazságosság és a törvény iránti tisztelet

kiseri, és addig állandó, a meddig a hatalommal felruházott egyén önmagát is korlátozni képes.

Bizalommal tekintünk a Méltóságos Főispán ur kormányzása elé, ez a bizalom a legszelebb alapon nyugszik, erről lehet alkalma meggyőződni.

Adja az ég, hogy az a kép, melyet most Méltóságod az ünnepeletetés rózszaszínü szemüvegén át néz, mink pedig tisztelői az igaz barátság homálytalan tükréből szemlélünk, politikai pályáján folytonosan kísérje, s azon éljenzés, melyet mink itt hangoztatunk, s a mely Méltóságodra a közgyűlés termében vár, szívből fakadólág igen sokáig tartson.

Mig a küldöttség küldetésében eljár felolvastatott az eskü-minta is. A terembe lépő főispánt szünni nem akaró éljenzéssel fogadta a közgyűlés, melynek lecsillapulta után Bornemisza László üdvözlővén a megye új főispánját, ősi szokás szerint felhívja a hivatalos eskü letételére. Erre a közönség feláll s Ujházy megyei főjegyző előlvasására a főispán leteszi a hivatalos esküt. Az újból feltörő lelkesült éljenzés csillapulta után Lukács Géza megyei első aljegyző a következő beszéddel üdvözlölte a megye fejét:

Méltóságos Főispán ur!

Tekintetes vármegyei közgyűlés!

Mély megilletődéssel vettünk néhány hó előtt értesülést, hogy általános tisztelettel környezett Főispánunk hosszú közzolgálatá után a jól megérdemelt nyugalomba lépett, elhagyván eddigi helyét, melyben vármegyénk békés fejlődésének irányát — hosszú életek tapasztalatán gyűjtött bölcsességével — adta meg.

A hamisítatlan rokonszenv, melylyel személye s a közmegeledés, melylyel kormányzata iránt viseltettünk, aggodalommal tölté el szívünket, ki legyen a távozó utódja, munkájának örököse? Akarja- és tudja-e a megkezdett nyomdokot követni, avagy szakítva a múltal, teljesen új eszméknek lesz harszóává? s amaz eszmék megfelelőek-e vármegyénk közönsége érzelmeinek, intencióinak?

Mindezen aggodalmakra és kérdésekre megnyugtatólag adott választ az ímént olvasott miniszteri rendelet, melyből örömmel vittünk hivatalos tudomást Méltóságodnak megyénk Főispánjává történt kinevezéséről.

A munka korszakában élünk! Országgyűlésünk fokozott erélyvel törekszik a közigazgatás reformálására. Miként avattatik föl a javaslat törvény erejével, a jövő titka. Bármit határozzon azonban a törvényhozás, reméljük, sőt tudjuk, miként Méltóságod, ki férfi kora legszebb éveiben s nemes ambícióval foglalja el fényes állását, törekvését oda fogja irányítani, hogy a közigazgatási eljárás gyorsítása iránt élő jogosult igények érvényesüljenek s a hatóságok eljárásában a felek által eddigelé is vetett bizalom hova-tovább inkább öregbüljék.

Mint ezen vármegyének szülőtte, ösmerős helyi, közzgazdasági, kulturális és politikai viszonyainkkal. Tudatával bír annak, hogy csak szellemi és vagyoni tekintetben erős állapotok nyugvó társadalom képes önálló aktíot fejteni ki az állami élet mezején.

Eros meggyőződésünk, hogy Méltóságod népnevelésünk s gazdasági fejlődésünk érdekében a hatalmában álló minden törvényes eszközöket érvényesíteni fogja, s hatóság támogatásában részesítendi vármegyénk felső, legszegényebb vidékének azon ezélatát, mely szerint közlekedési tekintetben magát a vasuti hálózathoz csatolni, s ez által gyári, ipari, mező- és erdőgazdasági termékeinek könnyebb hozzáférhetését s így vagyoni megzmosodását, mint a szeretett hazánk iránti polgári kötelességek teljesítésének fő- és alapfeltételét, saját részére megszerezni és biztosítani kívánja.

Vármegyénk, e kis Magyarország, polyglott volta mellett, teljes testvéri szeretetben él. Magyar, német, orosz és tótajku lakossága vállvetett erővel munkálja a haza üdvét, javát; s ha vannak lelkiismeretlen izgatók, kik a tudatlan nép bizalmának kiaknázásával a nemzetiségeket egymás ellen türelmetlenségre bujtogatják, ezek működése eddigelé oly mérvűnek, mely komolyabb figyelmet s rendkívüli intézkedést igényelne, nem mondható. Apolja Méltóságod továbbra is a testvéries szeretet érzetét közzöttünk a gondos kertész példájára, ki a gyenge nemes sarj megzmosodását gyöngéd kezekkel istápolja, rendeltetési ezélatja alkalmatossá teszi, a nemtelen gyomot pedig kíméletlenül gyökerestől tépi ki.

Méltóságodnak általában ösmert tapintata, buzgó tevékenysége s feltétlen hazaszeretete biztos garantíát nyújt törvényhatóságunknak nemes és jó iránt való törekvéséről, s mint felesketett Főispánunkhoz nem szolgálkú meghunyászkodással, hanem a közügyek terén folytatott munkában edzett kar önértetével seregünk osztatlan ragaszkodással és szeretettel, bizvást jelentve ki, hogy Méltóságodnak a most érintett tevékenysége körében törvényhatóságunk és tisztikarunk minden egyes tagja tántoríthatlan szolgálataba lép, s erejéhez képest vármegyénk érdekében félelem és jutalom várasa nélkül munkálkodni hazafias szent kötelességének ösmeri.

Ily magasatos reményekkel és érzellemmel éltelve, van szerencsém Méltóságodat Gömörvármegye közönsége nevében e jeles napon üdvözlölni, szívből kívánván, hogy megyénk boldogulására, mint kedves hazánk hű és igaz fiát a magyarok Istene az emberi élet legszélösbb határáig — sokáig éltesse!

A nagy tetszéssel fogadott szónoklat után Hámos László főispán tartotta meg beköszöntő beszédét, melyben általános vonásokkal programmszerűen jelezte jövőndő működésének irányát. Az általános hatást keltő beszéd a következő:

Tek. megyei törvényhatósági közgyűlés!

Midőn ő esászari és királyi Felsege, Magyarország apostoli királyának kegyelme, és a magas kormány bizalmából, Gömör-Kishontvármegye főispáni székét elfoglalom és a megye kormányzását átveszem, mindenek előtt fogadják őszinte köszönetemet azon szives fogadtatásért, melyben részesíteni méltóztattak, meg vagyok győződve, ezen kitüntetés nem személyemet, de azon állást illeti, melyet elfoglalni szerencsém van. — (Éljenzés.)

Örömmel és bizodalommal foglalom el Gömör-Kishontvármegye főispáni székét, melyet nagyérdemű hivatalbeli elődeim: Szentiványi Károly, az Andrássy grófok, Fáy Gusztáv és előbb számosan kiválan töltöttek be, a kiknek példáját követni legfőbb óhajtam, előttem állandó közvetlen elődöm méltóságos Fáy Gusztáv ur hosszú ideig tartó bölcs és tapintatos kormányzásával, mely idő alatt általános volt a megeledés.

Örömmel foglalom el ezen széket, mert azon vármegye kormányzatát veszem át, melynek hű fia voltam, és maradni is kívánok.

Bizodalommal, mert érzem, hogy Gömör-Kishontvármegye közönsége, a hazaszeretet, király iránti hűség és alkotmányos érzelmetől vezérelve, elősegítend nemes törekvésben, — bizodalommal, mert tisztikara a vármegyének olyan, mely elődeinek és önmagának jó hírnevét az ország legelső tisztikarainak sorába emelte, tudom ezen jó hírnevét ezentul is mindig meg fogja tartani, — ezen tényezők által támogatva örömmel és bizodalommal léphetek azon nehéz ösvényre, a melyen haladnom kell, hogy az örködesemre bizott vármegye közzgazgatása jó legyen, és hogy ezt megalósíthassam, a törvény által előmbé írt határon belül, összes erőmet a megye szolgálatainak fogom szentelni, minden eszelekeletemben a legigazságosabban és részrehajlatlanul fogok eljárni, minden felügyeletemre bizott munkacrőt részrehajlatlanul bírándok meg és használndok fel, hogy a közzgazgatásnak valamennyi ága virágzó és a törvényeknek megfelelő legyen. (Viharos éljenzés.)

Örködni kívánok, és főispáni állásomnál fogva örködni tartozom, mindnyajunknak legfőbb kincse, a magyar állam egységének sérthetetlenisége felett, és azt bármely támadás ellen minden törvényes eszközzel megfogom védeni, szükségünk lévén művelt és hazafias népességre, örködni kívánok a népoktatási törvény hazafias és helyes betartása felett, hogy népünk vallásos nevelése, hazaszeretete, a király iránti hűsége és a törvények tisztelete már az iskolákban biztosítsák. (Hosszan tartó viharos éljenzés.) — Örködni fogok a közbiztonság, közegészség és közzgazdaság felett, mely három tényező egy nagy és erős állam létesítésére elkerülhetetlen, — örködni fogok és örköndöm kell a többi közzgazgatási ágak pontos és helyes ellátása felett, melyekhez tartoznak a gyám és árvaügy, szegény és eszelődügy, közúti és közlekedési ügyek, katonaiügy és az annyira a nép érdekeibe vágó adóztatási ügyek, a közzgazgatásra bizott igazságszolgáltatás a kissébb polgári peres ügyekben, örködni kívánok a városaink közzgazgatási ügyeinek kifogástalan ellátásáról, s jogaikat megvédeni leglátározottabb törekvésem leend. Óhajtom vármegyében a teljes jogegyenlőséget és a vallásszabadságot, — boldognak fogom magamat érezni, ha meggyém mind ezen ügyekben a jogrend és jogbiztonság fog walkodni, s ha a magyar hazának azon része, melyet Gömör-Kishontvármegyének neveznek, vezetésem alatt szívvel-lélekkel érzelmeiben magyar, viszonyaiban rendezett és megeledett lesz.

Ezeknek a feladatoknak a megalósítása érdekében kérem a megye tisztelt közönségének jóindulata támogatását, biztosítván határozott igekezetemről és akaratomról, hogy azt kiérdemeljem és midőn mindég mindenkit barátságos érintkezés által fogok törekedni kötelessége teljesítésére vezetni, komoly elhatározással a kitűzött ezét minden rendelkezésemre álló eszközökkel elérni. — Szívből kívánom, mit minden igaz magyarnak kívánni kell, viruljon föl Magyarország, éljen a Király, a gondviselés örködjön Gömör-Kishont vármegye közönsége felett! (Szünni nem akaró lelkesült éljenzés.)

E beszéd végével a lelkesültég tetőpontra hágott, mire Fáy Barna bizottsági tag azt indítványozá, hogy a közgyűlés e napot tisztán az örömmel szentelje. Török János a hallott két beszédet jegyzőkönyvileg kívánja megörökíttetni. Mindkét indítvány elfogadtatott. A gyűlés végén a főispán Lukács Géza megyei első aljegyzőt tiszteltbeli főjegyzővé nevezte ki. — Ezzel a közgyűlés bevégződött, — a főispán bevonult lakosztályába, hol megkezdődtek a tisztelgések melyben részt vettek a különböző felekezetek előljároi, a kir. törvényszék, a megyei tisztikar, a városok küldöttsége, a tüzér tisztikar, pénzügyigazgatóság, a gymn. tanári-kar, a tanfelügyelőség és népis-kolák küldöttei, Nógrád-, Borsod- és Szepesvármegyék küldöttsége, a megyei jegyzői kar, a földmívelési miniszterium ügykörébe tartozó államhivatalnokok, a közlekedési miniszterium közegei, a rimaszombati általános ipartestület előljárosága stb.

Közébéd.

A négyyszáz területű banquette, melyre a főispán magyar vendégszeretettel invitálta meg a megyegyűlést, végképen megsemmisült. A déli 1/2 órakor megkezdődött óriási zivatar elmosta a nyári helyiség felszerelését, az utcákon zavaros hullámok hömpölyögtek, az ebédhelyiség könnyü alkatrészei szanaszét szakadoztak, s mire — egy órai dühöngés után — az égbolt derengő ábrázatot kezdett öltetni: mindenki előtt világos volt, hogy az oly fényesnek ígérkezett vendégség megtartását felsőbb hatalmak teljesen meghiúsították.

A megyebizottsági tagok beszorulván a Három Rózsa oltalma alá, derekasan hozzáláttak a főispáni instelláció fejbéli illuminációjához. Rögtönözve — ugy a mint lehetett — két helyen terítettek. A vendégek egy része a kaszinó termében, egy része a vendéglő helyiségeiben foglalt helyet a terített asztaloknál. Ilyetén formán a társaság megoszolt s az ünnepnap koronáját képező közébéd egyes asztaltársaságok barátságos összejövetelvé vállott. Mindamellott, hogy a felsőbb

hatalmak közbeszólása folytán meghiusult diplomatiái közbejárnak hivatalos színezete is meg legyen. a főispán mindkét helyen megjelent s poharat emelt ő Felsége a király, a királyné és az uralkodó ház többi tagjainak egészségére, melyet a közönség tiszteletteljesen felállva hallgatott meg, végül poharát Gömörvármegye közönségének életfésével ürítette ki. Válaszul Török János törv. bíró s bizottsági tag mondott szépen kidolgozott, szónoki lével előadott lelkesült beszédet, mely az előrehaladott stadiumban lévő társaságban élénk hatást keltett. E szép beszédnek még magasabb hatása lett volna akkor, ha az egész társaság együtt s ott hallgathatta volna meg, a hol a közbejárnak tervezve volt. A közbejárnak további lefolyása a körülmények szerint alakult. Itt is, ott is asztaltársaságok keletkeztek, melyek a pompás menu s kitűnő borok élvezete mellett éltették a nap hőseit s a végén egymást is.

A bál.

A beiktatási ünnepélyek sorrendjének utolsó pontja a főispán tiszteletére rendezett bál volt. A százhuszonkét tagból álló rendezőség a siker biztosítására s a fény emelésére óriási előkészületeket tett. A Rózsa díszterme és összes mellék-helyiségei finom izlésre valló ügyességgel voltak berendezve: a falakon tükrök, képek, pazar világítás, fény lombkoszorúk, szőnyegek festői csoportokban váltakoztak, a feljárnak olajfákkal, virágokkal díszítve. A külső fénynek megfelelt a mulató vendégek megjelenése. A hölgyek, kik között ott láttuk megyénk intelligentiájának legszebb tagjait, egytől-egyik remek toalettekben jelentek meg. E remek öltözékek közül egyik-másik érdemes volna avatottabb tollra is. A karzatokat egészen ellepte az elegáns hölgyközönség. Kilencz óra után megkezdődött a táncz, de ezuttal is, mint majdnem minden bálon, sokkal több volt a tánczos, mint a tánczosnő; ez azonban a hölgyekre volt előny, a mennyiben mindnyájan igen-igen sokat táncoltak. Nem lehattunk abban a szerencsés helyzetben, hogy a kedélyes mulatság lefolyását végig kísérhessük, de konstatálhatjuk, hogy e sorok írása közben a mulatság még javában tart.

Ezzel végződött a főispáni beiktatás ünnepélyeinek két napra nyúló sorozata. Mire e sorok napvilágot látnak, a régi kerékvágásban lesz minden, de a közönség emlékezetében még sokáig fog élni az ünnepélyek kiemelkedő mozzanata, a szívekbe pedig kitörülhetlen betűkkel van felírva a forró óhaj: éljen Hámos László!

Hámos László főispán ur ő méltóságához!

Gömörvármegye főispánjaul
Fogadd szíves, szerény üdvözlötünk!
Mert üdvözlötünk kell azt, a ki jó
És a kitől csak jót várunk a közre.

Ez a jóság fő jellemző vonásod,
Vonuļjon ez pályádon végig itt,
Hogy érezhessük mindnyájan hatását,
Erezze meg kiesiny, nagy egyaránt!

Mi ismerjük jól benned e vonást,
Hisz gyermekül itt láttunk nőni föl.
Az ellentétek kiegyeztetése
Csak ily főnöktől lesz majd várható.

Segítsen erre a nagy ég, segítsen,
Mint a jó szándék ismert férfiat;
És senki sem lesz köztünk, nemzetünköl,
Ki téged érte nem dicsér, nem áld!

Úgy legyen! T. J. Dr.

Vegyes hírek.

Képviselőjelölés. A jolsvai választó kerület képviselője megyénk főispánjává kineveztetve, választási elnökéhez, Mihalik Dezsőhöz intézett meleg hangú levelében vett búcsút választóitól. E búcsú levél május hó 31-én Jolsván tartott értekezleten olvastatott fel — a választó kerület, míg egy részről fájdalommal vált meg szeretett képviselőjétől, addig más részről lelkesedéssel üdvözölte új állásában. — Az üresedésbe jött képviselői állásra a nagy számban megjelent választók egyhangulag nagy lelkesedés között Mihalik Dezsőt jelölték, ki azonban polgártársainak e kitüntető s osztatlan bizalmát nem fogadhatta ez idő szerint el, mert körülményei, szolgálati viszonyai azt jelenleg meg nem engedik. — Az értekezlet sajnálatlalt vette tudomásul ezen nyilatkozatot, jelöltül Kubinyi Gézá, a rozsnói járás főszolgabíróját kiáltotta ki szintén egyhangulag. — Egy küldöttség az értekezletre meghívta s ott programbeszédét azonnal el is mondta. A programbeszéd, valamint az értekezlet többi részéről irt kimerítő tudósítás, helyszíne miatt lapunk jelen számából kimaradt, annyit azonban előre is jelezhetünk, hogy Kubinyi kormánypárti programmal lépett fel.

A jolsvai választó-kerületben a képviselő választás június 15-én lesz. Választási elnök: Marton János, helyettese: Neogrady Lajos, jegyző: Matolai Bertalan, helyettese: Czibur Elek. Küldöttségi elnök: dr. Kalkbrenner Hugó, helyettese: Fridrich Vilmos, jegyző: Perjéssy László, helyettese: dr. Szabó Elemér.

Halálozas. Stolez Vincze öreg polgártársunk május hó 31-én 70 éves korában elhunyt. Temetése f. hó 2-án nagy részvét mellett ment végbe.

A mai zivatar alkalmával megyénk igen nagy területen tetemes károkat okozott a sűrű jégeső. Eddig a rimaszombati, jánosí, ráhói határból vannak nagyobb károk bejelentve.

Ipariskola. A helybeli ipariskolának munkakiállításal egybekötött zárvizsgálja június hó 14-én délután fog megtartatni.

Majális. A helybeli róm. kath. elemi iskola növendékeinek majálisa folyó hó 10-én fog megtartatni közbejárnak egybekötve a p. szabadkai erdőben.

Diákmajális. A rimaszombati főgymnasium, közös fiu- és leányiskola tavaszi mulatsága mult hó 27-én tartatott meg a p.-szabadkai erdőben. Tarka csoportokban vonult ki a közönség az erdő lombjai alá, s bár déltájban sűrű fellegek ijesztgették a mulatni vágyókat, rövid, esendes esőzés után egy jótékony nyári szél bontogatni kezdte s majd szétütte az ég felhőit, s a vidám, nagy és díszes társaság a késő esti órákig mulatott künn az erdőben.

Pályázók. A Ludovika Akadémiába megyénk által ajánlandó két ifju neve ez idő szerint Stelkovics harma-czi és Lokesánszky gizelei illetőségű. A gyűlés e tárgybani szándékáról biztos tájékozást még eddig nem szerezhetünk.

Meghívó. A miskolci kereskedelmi és iparkamara folyó évi június hó 9-én (kedden) délután 3 órakor saját helyiségében (Széchenyi-u. 59. sz. a.) közös ülést tart, melyre a kamarai t. tagjait tisztelettel meghívom. — Miskolcz, 1891. június hó 1. — Radvány István, elnök.

Emlékalbum. Kun Bertalan tiszánimeni ev. ref. superintendens jubileuma alkalmából a kerület összes esperességei díszes albumot fognak átnyujtani. Ez albumba a Gömöri egyházmegye esperese, tanácsbírói és jegyzői is megküldik arcképeiket, melyeknek felvételét Andrássy László fényképész a héten fogja megkezdeni.

Vásáráthelyezés. Borsodvármegye Mező-Csáth községében a f. évi június 6-ára eső országos vásárnak f. é. június hó 9-én, a f. év október 10-ére eső országos vásárnak f. é. október hó 8-án leendő megtartását a kereskedelemügyi m. kir. miniszter ur ő Nagyméltósága f. é. május hó 18-án 29576/VI. sz. a. megengedte. — Miskolcz, 1891. június 1. — A miskolci kereskedelmi és iparkamara.

Könyvelmü építkezés áldozatai. A Budapesten épülő monumentális új országház építésénél egy deszkaboltozat beszakadt a munkások alatt, kik egy 10 méter-mázsás követ vontattak, s a tiz munkás közül hat lezuhant a 14 méter mély pincebe s mind a hat szörnyet halt. A pallérjaikat elfogták.

A trieszti általános biztosító-társaság (Assicurazione Generali) f. é. április hó 30-án Triesztben tartott 59-ik közgyűlésén bejelentette az 1890. évi mérlegeit. A közgyűlésnek tett jelentéséből értesülünk, hogy az életbiztosítási ágban a díjtartalék 2,293.129 frt 35 krral szaporodott és 1890. december 31-én 28,927.291 frt 36 krra emelkedett és hogy az 1890-ben újonnan kötött biztosítások összege 17,696.232 frt 94 krral rugott, mi által az 1890. december 31-én érvényben levő biztosítások tőkeösszege 124.121.441 frt 72 krra szaporodott fel. Az évi díjbevétel az illetékekkel együtt 5,002.565 frt 89 krt tett ki. — A tüz- és szállítmány-biztosítási ágazatokban a díjbevétel 9,017.000 frt 32 krt tett ki, mely összegből, mint minden tehertől mentes díjtartalék 2,250.646 frt 87 krt. helyzetetett tartalékba, míg az 1890. december 31-én érvényben maradó díjkötelezvények összege 24,167.306 frt 81 krra rug. — Az 1890-ben kifizetett károk összege 8,345.827 frt 21 krt. A társaság alapítása óta egész 1890. december 31-éig 235.717.767 frt 43 krrnyi tekintélyes összeget fizetett ki károk fejében. Ezen összegből 143.424 káreset 44,315.616 frt 47 krrnyi kártérítéssel hazánkra esik. — Az értékpapírok árfolyam ingadozásának fedezésére szolgáló tartalékalap 1890. december 31-én 1,209.030 frt 27 krra emelkedett, noha a kisorsolható értékpapírok eskis névértékükkel lettek a mérlegbe felvéve. — A tőkésített nyereségtartalék az alapszabályok szerinti összegben 2,625.000 frttal, az ingatlanok tartalékalapja 1,289.480 frt 92 krral és a kétes követelések tartaléka 80.000 frttal maradt változatlanul. Az összes biztosítási alapok 2,545.432 frt 80 krajczárról 43,303.671 frt 22 krra emeltettek és a következőképen vannak elhelyezve:

1. Ingatlan vagyon és jelzálogok	9,009.007 ft 76 kr.
2. Kölesönök intézeti életbiztosítási kötvényekre	2,807.812 ft 84 kr.
3. Kölesönök állami értékpapírokra	38.648 ft 74 kr.
4. Értékpapírok	24,507.472 ft 98 kr.
5. Váltók	448.903 ft 81 kr.
6. Folyó számlák és adósk a hitelezők levonása után	627.774 ft 46 kr.
7. Pénzkészlet az intézetnél és bankoknál	2,189.050 ft 63 kr.
8. A részvényesek adóslevelei	3,675.000 ft — kr.
	43,303.671 ft 22 kr.

Tiszta nyereség fejében 737.862 frt 44 kr. lón kimutatta, miből minden egyes részvényre 120 arany forintnyi (egyenlő 300 frankkal) jutalék esik.

CSARNOK.

Mindenkitől elhagyatva.

(Beszéd.)

Irtá Záhonyi János.

II.

A szomorú temetés után csendes, kihalt lett a falusi tiszti lak. A galambok az eresz alatt hiába turbékolnak. Nem ügyelt rájuk többé Károly, hiszen ő vele együtt etették azokat. Lehorgasztott fővel egyedül járt a kertben a rózsafák között, a miket az ő gondos keze teremtett oly széppé, most jó az ő sírjára koszorúnak.

A szobában a gyermekek megfosztva az anyai szeretet melegétől, félénken húzódnak a mama üres ágyához, mely ártatlan örömeik szemtanuja volt.

* * *

Este volt . . . a szoba elsötétedett, a kicsinyeknek épen az ágyat vetette meg Károly, épen olyan kényelmesen, mint azt „ő“ tőle látta; midőn belépett a báróné vigasztalni őt . . . A kis gyermekeket magával akarta vinni a kastélyba, hogy őket felnevelje, hiszen neki ugy sínes senkije; de Károly nem adta oda őket, nem bírt tőlük megválni.

Szegény bárónénak rozsul esett a visszautasítás. Hi-

szén neki az életben a jótékonyaságon kívül más öröme ugy sem volt. Férje is, az öreg báró, egy beteges zsémbes ember, csak ápolónénak hívta és tekintette.

Egykor szépsége elragadta az öreg bárót, de most már szépsége is teher ő neki, félti őt a napsugártól is; visszavonult életet élnek, de a társadalomtól elszigetelve is talál a nemes nő sziv munkakört, mely az élet viharától őt elvonja és megvédi, s ezen munkakör ezélja az árva szeméből a könnyet letörülni, s a bánatos ajkakra a mosolyt visszaesalni.

A Mariska és Aranka szeméből is eltűntek a könnyek, feltalálták a második anyát a jó bárónénban, a ki gyakran órák hosszant elnézte a gazdatiszti lakás előtt, a széles hársfa sorok között Károlyllyal a gyermekek ártatlan játékait.

A bárónak sehogy sem tetszett a dolog, a gazdatisztet nagyon is veszedelmes embernek találta; szerénységét, előzékenységét a bárónéval szemben komoly vonzalomnak tartotta. Lázás türelmetlenséggel kereste az ürügyet, hogy tőle megszabadulhasson.

* * *
Az ürügy hamar elérkezett. A beállott zord téli időjárást a két kis gyermek gyenge idegzete nem bírta kiállani. Addig köhögtek, míg egy téli estén mindketten megszűntek élni.

A lesújtó hír hallatára a báróné rögtön lesietett a tiszt lakba. Fájdalma ellenállhatlanul vonzotta őt oda.

Károly a végső csapástól mélyen lesujtva, a két kis halottra borulva, keservesen zokogott, nem vette észre a belépő bárónét, ki résztvevőleg nézte a szerencsétlen férfit, kit a sors, önhibáján kívül, ily rövid idő alatt ily mélyen lesujtott, s minden szeretetétől megfosztotta.

Önkénytelenül, szívének legnemesebb érzelmétől elragadtatva karolta át a lesujtott apát s könyező szemekkel vett részt e rendkívüli fájdalom megosztásában.

A mint így egymásra borulva sírtak, felhangzott hátuk megett az öreg báró gúnyos kacagása, ki rikácsoló hangon kiáltotta: „Takarodjatok ki innen, kik becsületes nevetem meggyaláztátok.

Hiába hivatkoztak szívük legtisztább érzelmeire, a báró hajthatlan maradt, nem hitt jellemük tisztaságában, nem bízott lelkük ártatlanságában, ő csak a látszatra adott, nem volt képes egyéniségénél fogva megérteni a rokon-lelkek közös fájdalmait.

Midőn Károly távozni akart e szerencsétlen helyről, boldogságának egykori fészkeből, melyhez már csak a legfőbb emlékek csatolták, a báróné inasa jelent meg nála, levelet hozott ő tőle.

Lázás sebességgel tépte fel a borítékot és izgatottan olvasta:

„Kedves Károly! Midőn ön e levelet olvassa, akkor én már megszüntem élni. E föld nekem semmi örömet nem nyujtott, csak végtelen bánatot és csalódást. Elmegyek messze, messze, oda, honnan még nem tért vissza emberi halandó: Mariskához, Arankához!

Kedves Károly! Azért írom e levelet, hogy mutassa meg mindenkinek, s győződjék meg az egész világ, hogy én ártatlan, becsületes, férjétől ok nélkül gyanúsított nő voltam. — Isten önnel! a siron túli tisztelője

Adél

Károly a levelet kezében lobogtatva szaladt a kastélynak, hogy a katasztrófát megakadályozza, de már késő volt. Alig ért a kastély kert rácszatához, bent a kastélyban egy lövés dördült el, mely egy emberi lény tragédiáját fejezte be.

Az ember hivatását senki sem képes véges észszel megérteni. Míg százak és ezrek állandóan a szerencse és boldogság fényében ragyognak, ugyanaddig százan és ezren folytonosan a szerencsétlenség és bánat sulya alatt görnyedeznek.

Csak a láthatatlan kéz, mely sorsunkat vezérli, képes megfejteni e rejtélyt, s megadni az igazságszolgáltatást, melyet e földön az ember gyakran kétségbe von.

Támolyogva kapta meg a kerítést Károly, de pár perc múlva erélytől visszanyerve, szilárd léptekkel sietett a báró lakosztálya felé.

— Uram! — szólott szobájába lépve, — neje öngyilkossá lett. Itt van utolsó levele, melyből kitűnik, hogy neje soha sem esalta meg önt.

Megrettenve ejtette ki az öreg báró a hírlapot kezéből és sebesen kapott a levél után, azt gyorsan átfutva, reszkető kezéből a földre ejtette, s tévtegg tekintettel bámult a tisztartóra.

Károly még mindig a báró előtt állott, a ki a megrendítő szerencsétlenség nagyságát nem volt képes felfogni, s inkább örült, hogy megszabadult nejétől s nem kell félni tőbbe.

— Akar még valamit, ha nem, távozzék. — szólott nyersen a báró Károlyhoz, — mert különben kido-batom!

— Igen, azt akarom még mondani, hogy ön egy nyomorult ember, feleségének gyilkosa! — s azzal ott hagyta a dühtől sápadt embert.

* * *
Másnap elbujdosott az előzőtt gazdatiszt egyedül a nagy világba, nem vitt magával semmit, csak a kis „Vigyázz“ kutyája követte őt hűségesen. Nem maradt fenn számára semmi öröm, semmi vigasz.

A számos lelki csapás testi épségét is teljesen tönkretette, de azért küzdött a sorssal. Egyedül a munkában talált még némi megnyugvást, de az sem volt képes megrendülni hitét, bizalmát visszállítani.

Betegem tért haza.

Szomszédomban egy kis szobát bérelt. Emlékeinek élt. Legjobban szeretett egyedül lenni. Köhögött és napról-napra fogyott.

Egy nap revolveremet kérte át, én gyanakodva néztem rá, de ő sietlett megnyugtattani.

— Tegnap valami tolvaj járt nálam. Tudod pájtás, nem szeretném, ha agyon ütne valaki.

En megnyugtattva a választól, gyanútlanul adtam át neki a revolvért.

Egy óra múlva levelet küldött át hozzám, rosszat sejtve bontottam azt fel, s futottam át.

„Kedves barátom! Nagyon nehezenre esik az írás, bár sokat szeretnék írni, de érzem, hogy kevés lesz abból. Megajándékoztlam barátságoddal, most terhet is ró az reád, s reményilem, hogy óhajaimat férfias nyugalommal fogod végrehajtani, a mennyiben egyedül vagyok tettem után is, légy szíves véretem felmosatni s szobámból a kíváncsiakat elűzni.

Az a ruha maradjon rajtam, melyben meglöttem magam, kövess el mindent a főszolgabírónál, hogy ne bonczoltassanak. Rendelj egyszerű fákoporsót, temessen egy jó szónok, s mond meg neki, hogy egy 30 éves fiatal embert kell temetni, a ki a gazdasági pályán működött, a ki a magyar-óvári gazdasági akadémián az élethez kitűnő oklevelet szerzett, s mégis az életben mindezt elvesztette, s néhány évi gyakorlat után megbetegedve, minden boldogságát elvesztve, pályáját el kellett hagyni, kinek három évi szenvedés után a halál csak jótémeny volt.

Végre ne virasszon felettem senki, hagyjanak nyugodni.

Hű állapotot a „Vigyázz“ kutyát is reád hagyom. Feleltesd vele régi gazdáját.

Vedd át revolveredet és boesáss meg, hogy gyászos céloimra használtam, de látod, ha nem lett volna a tied, lett volna más!

A sors ki nem kerülhet!

Te tudod talán egyedül, a mit szenvedtem testileg, lelkileg.

Neked már megmondtam, hogy pénteken születtem, s akkor is akarok meghalni. Ugyancsak e nap volt szerencse-napom.

Éjjel van, nyugalomnak éje, mindenkinek az, de az én szememre nem jó üdítő álom. Pedig az orvossal morphium injektiót adtam magamnak, de az sem használ.

„Vigyázz“ kutyám azelőtt soha sem tette meg, most éjjel néha háromszor is meglátogat ágyamban. Először lassan lapulva közeledik ágyamhoz kínos nyöszörgéssel, azután várja, hogy tekintetemből kiolvashassa, hogy szabad-e felugrani, egy nyájas tekintet s felugrik ágyamra, nyöszörgve hizeleg, mintha mondaná: „ne hagyj itt kedves gazdám, látod mily szép az élet, s ha te eltávozol, ki lesz az én gazdám?“

Én azután elmondtam neki, „hogy bizony kedves kutyuskám szép az élet s mily ifjan kell ezt itt hagyni, de látod, a sors kérlelhetetlen, és azután majd kapsz ismét jó gazdát, s rövid időn feledni fogod régi gazdádát, mint felejteni fogja mindenki, pár hét halálom után, csak itt-ott emlegetnek, s pár év múlva még síromat sem tudják, hol van?“

Akkor az én kis kutyám, mintha belátná szavaim igazságát, ismét elfoglalja szokott helyét.

Ez éjjel sirattam meg, hogy születtem!

Most pedig kedves barátom, a lelkemet önteném tollamba, hogy megköszönhessem szíves barátságodat, de én csak röviden azt írom és kívánom:

Legy áldott irántam tanusított barátságodért! És most bátran írhatom:

Temetőbe sirva vágyom,
Jó lesz majd ott megpihenni,
Oda lent majd nem fáj semmi.

Isten veled! a síron túl is hű, a te szerencsétlen barátod
Károly.

Rögtön átszaladtam lakására. Ott feküdt agyonlőve! Az asztalon felesége és gyermekei fényképeit a felkelő nap sugara megaranyozta Károly arcán az örök nyugalom honolt, s a Vigyázz kutya szomorúan tekintett fel reám, új gazdájára.

Felelős szerkesztő: **Dr. Veres Samu.**

Kiadó-tulajdonos: **Dr. Bernát István.**

Nyílt-tér.*)

A „Gömöri Hírlap“ szerkesztősége a 22-ik számban megjelent „Bele fult a Rimába“ című cikkében egészen tényellenes dolgokat közöl; valószínűleg élezt akart eszámni, mert a valóban nem felel meg, a melyből nem egyebet, mint brutálisságot konstatálók. Bizony bizony, szerkesztő uram! máskor járjon utána a dolognak vagy tegye le a tollat.
Kaszper József.

*) E rovat alatt közlöttékért felelősséget nem vállal a Szerk.

Magán-hirdetések.

BIKSZÁDI

égyéves konyhasós savanyuviz.

Kitűnő hatású gyomor-, bél- és egyéb hurutoknál.

Borral vegyítve kellemes üdítő ital.

Főraktár:

Glósz Béla borkereskedőnél, Budapest, V. mérleg-utca 5. sz.

Raktár:

Rimaszombatban **STECH KÁLMÁN** urnál.

Friss hozatal, I-ső rendű Portland- és Roman-cement

legolcsóbb árban és bármely mennyiségben kapható, továbbá különböző szélességű gépszijak finom gépolaj és kátránypapiros tető fedezésekre, ugyisint szoba villamsürgöny bármily alakban való felszerelése elfogadtatik és egyes részek is kaphatók.

Végre jól és dusan berendezett vaskereskedésemet ajánlom, az áruk árai a mai viszonyoknak megfelelően legolcsóbban lesznek megszámitva. — Teljes tisztelettel

BRAUN ZSIGMOND,

vaskereskedő Rimaszombat.

Kocsik.

Rimaszombatban Kossuth-utca 19. szám alatt **Svarecz András kocsigyártó** üzletében, ruganyos és rugany nélküli ugynevezett **homokfutó- és lengyel-kocsik** jutányos áron eladók.

Hirdetmény.

339. sz. — A néhai **Milks Ferenczné** hagyatékához tartozó 19177 □ öl területű szántó és 4239 □ öl területű rétbeli ingatlanság Rimaszombat város árvaszékénél 339/891. sz. végzéssel önkéntes árverés útján eladatni határozottván, árverési határnapul folyó év **junius hó 8-ának d. u. 2 órája** a város közházához kitűztetik, mire a venni szándékozók azzal hivatnak meg, hogy az árverési feltételek **Huszt Lajos** árvaszéki előadónál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kelt szab. Rimaszombat r. t. város árvaszékének 1891. évi május hó 22-én tartott üléséből.

Szabó György, árvaszéki elnök.

Szlatvini savanyuviz

ANNA-FORRÁS

Valamennyi **európai ásványvizek** közt a legdusabb kettedszénsavas **lithion** tartalmú 10,000 gramm víz tartalmaz 0,70326 kettedszénsavas lithiont. A szlatvini ásványvíz kitűnő sikerrel alkalmaztatik oly betegségeknek, melyek a húgysavas kórhajlamon alapulnak: közsvény, húgyfővény, epe-, vese- és húgyhólyag-kövek ellen. Nagy mennyiségű szénsava és annak vegyületei, valamint a többi alkotórészei ajánlják használatát (mint Vichy, Selters, Ems) étvágy-hiánynál, gyomor-, bél-, torok-, gége és tüdő, húgyhólyag és epevezeték hurutos bántalmainál stb.

A Szlatvini savanyuviz borral használva a legkellemebb üdítő italt szolgáltatja.

FŐRAKTÁR:

Lovnteczky Józsefnél Rimaszombat.

A Szlatvini viznek főraktárát azon meggyőződésben vettem át, a mit ennek árulása közben tapasztaltam, mert nemcsak hogy bámulatos olesó, de minőségénél fogva bármely hozzá hasonló vízzel kiállja a versenyt, s ma már annyira kedvelt, hogy sok háznál nélkülözhetlenné vált és a szenvedőknek teljes elismerésében részesül.

1 üveg (5/10 liter) ára 10 kr. (Az üveget 2 kr-ával visszaváltom.)

1 láda (50 üveg) 4 frt 90 kr. (A ládát az üvegekkel 1 frt 20 kr-ért visszaváltom.)

Orvosi elismeréseket, számoló-cédulákat, plakátot a vendéglős uraknak ingyen adok s nagyobb vételnél magas engedményt nyújtok.

Midőn ez alkalommal **fűszer**, de különösen teljesen berendezett mindennemű **festék, olaj, kenecze, fa-, bőr- és kocsimáz**, kitűnő minőségű **esetek**, mindennemű **magvak, iskolai szerek**, fát rovartól és korhadástól védő és a poloskát azonnal kiirtó **carbolincum** stb. **cikkek**re kérésem a t. közönség figyelmét, maradtam teljes tisztelettel

Rimaszombat, 1891. május hó 6-án.

LOVNICZKY JÓZSEF.

FLEISCHER és TÁRSA

gépgyára és vasöntődéje Kassán, eperjesi-ut 16. sz.

Ajánlja a t. gazdaközönségnek a legújabb tapasztalatok szemmel tartásával czélszerűen s gondosan gyártott jöhirnevű gépeit a **közeledő nyári idényre**, nevezetesen:

Cséplőkészületeit könnyű járással, járgány vagy gőzmozgony általi hajtásra.

Kézi-cséplőgépeit, járgány-hajtásra is alkalmazva, szalmarázó készü-lékkel vagy a nélkül.

Backer- és magtár-rostait, továbbá mindennemű **szivattyukat, gőzgépeket és gőzkazánokat**. — **Szeszgyárberendezéseket**, m. péld. **Henze-főzők, kavaró-készületek, malata- és burgonya-zuzókat**, stb.

Gépgyárunk gyártmányainak jelentékeny készletét tartjuk állandóan. **Gazdasági gépeink képes-, valamint öntödénk gyártmányai árjegyzékét ingyen és bérmentve küldjük.**

Urilak falun eladó

gömörmegyei **Jánosi községben**, Rimaszombat várossal tőszomszédságban. A ház kényelmes és tágas 5 szobával és egyéb kellő helyiségekkel, falu végén a legszebb kilátással a szép Rimavölgyre, izlésteljes, tégelből épült s villámhárítóval ellátott építmény, parkírozott tágas udvarral, melyen gazdasági épületek és a legjobb vizet tartalmazó kút van; ebből nyílik a 3200 □ öles veteményes és gyümölcsös kert. A helység vasuti állomással és postával bir. Budapestről a vonattal 5 óra alatt lehet oda kijönni. — A vevők **A. B.** cím alatt levelezhetnek magával a tulajdonossal. Utolsó póstaállomás: Jánosi Gömörmegye. 2—3

Gazdasági eszközök eladása.

Özv. Madarász Lajosné tulajdonát képező mindenféle gazdasági eszközök és gépek, u. m. szekerek, ekék, cséplő- és sorvető-gép, járgány, lógereblye, rosta stb. Valamint mindenféle házi, konyhai, kerti és kamarai butorok **1891. junius 1-től** szabad kézből eladók.

A vétel iránt értekezhetni lehet **Rimaszombatban Madarász Pál** urnál. 2—2

Egyetlen kísérlet mindenkint meggyőzhet, hogy a

csakugyan a legkitűnőbb szer minden rovar ellen,

minthogy az -- mint semmi más szer -- esodálatos erővel és gyorsasággal **mindenféle** rovar elpusztít, úgy hogy annak nyoma sem marad! — Legalkalmasabban úgy használhatni, ha a Zacherlin-féle szórótokból hintik szét.

A Zacherlint semmi esetre sem szabad közönséges rovarporral összetéveszteni, mert Zacherlin egy sajátos különlegesség, mely sehol és sohasem kapható másképen mint

ZACHERL J. névvel ellátott lepecsételt üvegben,

aki tehát ZACHERLINT kér és valami rovarpor papírzacskóban vagy dobozban elfogad, az bizonyára mindenkor rá van szedve.

Valódi minőségben kapható:

Rimaszombatban: Stech Kálmán, Tibély S. A., Hamaliár Károly, Liszka József és Dickmann Arminál.

Jolsván: Cibur Emil és Hoffmann Miksánál.

Nyustyán: Groszberger Miksánál.

Nagy-Rőczén: Dedinszky J. gyógyszerésznél.

Tiszolczon: Politzer Miksánál.

Tornallyán: Urszinyi Zsigmondnál. 5—12

Pelsőczön: Pártos Miklósnál.

Putnokon: Fekete Nándor gyógyszerésznél.

